

Clausager: Jeg tør ikke garantere for, at de enkelte Ord er rigtige, men Meningen er det. Handelsministeren udtalte, at der burde egentlig være Grænser for, hvad Oppositionen maatte spørge om, og udtalte ogsaa i denne Forbindelse, at det kunde gøre Skade. Nu er den højtærede Handelsminister jo for saa vidt ny i Tøjet — det har han jo selv talt om af og til —, men jeg ved ikke, om han glemmer Tiden fra 1926 til 29, da vi havde Oppositionsførere her i Salen, som rigtignok kunde spørge! (*Afbrydelse:* Det er rigtigt). Det skal jeg love for, det var noget, der var anderledes fast Plan i. Det kan ikke nytte noget, man bliver saa ømskindet, naar man selv kommer til, og glemmer den Fortid, man har haft. Jeg vil da heller ikke tro, at det ligefrem er Nazitilbøjeligheder, der er ved at smitte Handelsministeren, saa han ikke kan høre Oppositionen. Vi maa vel være her, selv om vi er de faa og de Herrer har Magten i begge Ting. Vi maa vel have Lov til at spørge, naar vi gør det paa parlamentarisk Vis, naar vi gør det paa sømmelig Maade, og det har vi jo Formanden til at passe paa.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om Krisefondens Forvaltning, og hvad dermed staar i Forbindelse. Jeg noterede op, at Handelsministeren sagde, at nu havde Nationalbanken overtaget 13 Mill. Kr. af Krisefondens Obligationer, men de laa saa godt som urørt i dens Kælder. Der, hvor jeg har læst noget om det, staar der nu 14 Mill. Kr., men det betyder endda ikke saa meget med 1 Mill. Kr. fra eller til. Men saa staar der endvidere, at Nationalbankens Beholdning kun er steget med 6 Mill. Kr. Saa maa de 8 Mill. Kr. altsaa være solgt i Januar Maaned, saa Handelsministerens Oplysning om, at de ligger urørt i Nationalbankens Kælder, holder ikke helt Stik, synes jeg (*Christmas Møller:* Fuldkommen rigtigt). Naar den højtærede Handelsminister er saa opbragt og vil have, at man skal tro ham paa hans Ord, saa maa de være rigtige — ellers kan vi ikke tage dem for gode Varer.

Men der er en Ting mere, jeg vil sætte Fingeren ved i denne Forbindelse, og det er i Anledning af, at Nationalbankdirektør Bramsnæs er blevet Formand for Bestyrelsen eller Krisefondens Likvidationskomité, hvad man nu vil kalde det. Det ser lidt underligt ud, men kan maaske forklares ganske naturligt, at han har nedbragt Nationalbankens Beholdning til det normale og saa først begynder at sælge af Krisefonden. Det er, som om Nationalbanken først vil have sig selv i Salveten, og saa kommer Salget af Krisefondens Obligatio-

ner. I Loven staar der med Henblik paa, hvor meget der skal købes for, at det skal bestemmes af Finansministeren efter Forhandling med Handelsministeren og Indenrigsministeren og i Samraad med Nationalbanken og med Tilslutning fra Rigsdagens Finansudvalg. Naar det er saa vigtigt, hvor meget man køber for, saa har det vel ogsaa Betydning, hvordan man kommer af med de Obligationer, der er købt. Jeg sagde før — og det er blevet slaaet fast, for det har Handelsministeren selv erkendt herfra —, at han havde tilsidesat Rigsdagens Finansudvalg. Jeg synes, det havde været en praktisk og klog Fremgangsmaade, hvis Handelsministeren var gaaet til Finansudvalgene og forhandlet med dem om Likvidation, hvordan det hele skulde ordnes, og hvordan det hele skulde sælges ud. Det kunde man i Sandhed have ventet af en demokratisk Minister. Det har han heller ikke gjort. Hvorfor skal der egentlig sælges, og i hvor hurtigt Tempo skal det gøres? Det spiller en meget stor Rolle. Hvorfor vil man nu sælge dem? Er man bange for Tab? Det kan jo godt være, at Staten kan faa Tab gennem Krisefonden, Staten garanterer jo de tre Fjerdedele, og Nationalbanken den ene Fjerdedel. Det kan godt være, der kan komme Tab, men hvis et for hurtigt og forceret Salg betyder stærkt Kursfald og stor Rentestigning, kan det Tab, som Staten eventuelt undgaar ved at sælge, i meget høj Grad falde paa Erhvervslivet og navnlig paa visse Dele af det — saa det er ikke noget, der ingen Rolle spiller. Og derfor synes jeg, det havde været uhyre rigtigt og klogt, om Handelsministeren havde sat sig i Forbindelse med Rigsdagens Finansudvalg angaaende disse Sager. Det er muligt, Staten kan faa Tab, og at Staten er bange derfor. Vi har før set, at Staten ligesom har salveret sig i en Fart. Vi saa jo, at den standsede Konverteringen i Utide, den 27. August 1934, den frivillige Konvertering i de 6 Kreditforeninger, idet Indenrigsministeren lod Nationalbanken udsende en Skrivelse til Kreditforeningerne om, at nu maatte de høre op med at give Tilbud til Debitorerne, fordi man havde brugt de 500 Millioner, der laa i Pengeinstitutterne, og skulde til at købe op de 1 000 Millioner, der laa hos de private; det vilde rimeligvis give Tab, og saa var man mest tilbøjelig til at sikre sig mod Tab og lade det hele standse. Er det noget lignende, der er paa Færde her? Det er muligt, at det er rigtigt, at man passer paa Statens Vel og Interesser, men man skal ogsaa tænke paa Erhvervslivet,